Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

Kamu emekçileri bülteni

Aylık bülten * Sayı 37 * Ekim 2010 * Fiyatı 25 Kr

Kamu emekçileri hareketi, KESK ve devrimci muhalefeti örgütleme görevi!

"İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi, sermayenin neo-liberal saldırılarının göğüslenememesinin temelinde, emekten yana ilerici güçlerin sınıf hareketinin önderlik ihtiyacını karşılayamamasının bulunduğunu tespit etmektedir. Özellikle de 4688 sayılı sahte sendika yasası sonrasında hareketin ileri kesimleri içerisinde gelişen eğilimler, kamu emekçileri hareketinde eksen kaymasına yol açmış, fiili-meşru-militan mücadele çizgisinin yitirilmesine hizmet etmiştir. KHK, kamu emekçileri hareketinde yaşanan güç kaybının ancak ve ancak, önderlik boşluğunun devrimci temellerde doldurulması, 'diyalogcu', 'görüşmeci' eğilimlerin aşılması ve militan bir mücadele çizgisinin benimsenmesi ile önlenebileceği tespitini yapmaktadır."

Kamu emekçileri hareketinin son bir yıllık tarihi dahi 15 Mayıs'ta gerçekleştirilen İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı'nın bu tespitini doğrulamaya yetmektedir. Kuşkusuz kamu emekçileri hareketinde "önderlik" sorunu yalnızca son bir yılın değil, '90'lı yılların ortalarından itibaren yaşanmaya başlayan ve katmerleşerek bugüne kadar gelen on yılların sorunu durumundadır. Fakat son bir yıllık dönem, uzlaşmacı sendikal çizginin ulaştığı boyutları göstermesi açısından önceki yıllardan farklı bir anlam taşımaktadır. Uzlaşmacı anlayışların pratikleri

son bir yıl içerisinde çok daha açık biçimler kazanmıştır.

Bilindiği gibi kamu emekçileri hareketi açısından geçtiğimiz yıla damgasını vuran 25 Kasım grevi idi. Kamu-Sen ile birlikte ilanı yapılan 25 Kasım grevi kamu emekçileri hareketinde yeni bir çıkışın dayanağı olabilecekken, sonrası boş bırakılarak hava boşaltma eylemine döndürülmüş, kamu emekçilerinin biriken öfke ve tepkisi bir kez daha tüketilmiştir. Öyle ki, grev nedeniyle görevden uzaklaştırılan demiryolu çalışanları, KESK ve bağlı sendikaların eylemli desteği olmaksızın, 16 Aralık'ta yaptıkları grevde yalnız bırakılmışlardır. Benzer bir biçimde sağlık emekçileri Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na karşı verdikleri mücadelede yalnız bırakılmışlardır. Söz konusu yasa tasarısı ile tüm emekçilerin sağlık hakkı hedefe konmasına karşın, bu yasa saldırısı KESK ve bağlı sendikalarca (kısmen SES hariç) mücadele konusu haline getirilmemiştir. Bu son bir yıllık dönemde, tarihinde ilk kez KESK, mücadele eden işçiler karşısında Türk-İş hainlerinin arkasında yer almış, TEKEL işçilerinin 1 Mayıs'ta sendika bürokratlarına yönelen tepkisini kınayan açıklamaya işçi sendikaları konfederasyonları ile birlikte imza atmıştır. Mevcut KESK yönetimi TEKEL işçilerinin direnişini kıran ve işçileri eylemsizliğe-parçalanmaya mahkum eden Türk-İş bürokratlarına cephe alacağına, sendika bürokratlarını konuşturmayarak ihanete tepki gösteren TEKEL işçilerini hedef alan açıklamaya imza atmıştır. İşte bu KESK'in tarihinde bir ilktir, Türk-İş'leşme eğiliminin açık bir biçimidir.

Elbette ki, bu eğilim burada kalmayacaktı. Her ne kadar KESK yönetimi, yönetimdeki farklı tutumlar nedeniyle Anayasa referandumu karşısında net bir tutum açıklamamış olsa da, toplu görüşmelerde izlenen çizgi ile zımnen referandum pazarlığına oturmuştur. Daha düne kadar her toplu görüşme döneminde "Toplu sözleşme hemen şimdi" diyen KESK, bu toplu görüşmeye "referandum sonrasına toplu sözleşme" talebiyle çıkmıştır. Bu açık bir biçimde "toplu sözleşme" talebini referandum gölgesine almak anlamına gelmektedir. Düzen güçlerinin iktidar dalaşının ürünü olarak gündeme gelen Anayasa referandumu, kamu emekçileri hareketi içerisindeki sendikal çizgilerin konumlanışlarını da belirlemiştir.

AKP'nin arka bahçesi Memur-Sen açık bir biçimde Anayasa değişikliğinin arkasında konumlanmış, Kamu-Sen ise misyonuna uygun olarak "Hayır"cı düzen güçleri arkasında yerini almıştır. Anayasa değişikliği konusunda parçalı bir tavır sergileyen yalnızca KESK olmuştur. KESK yönetiminde önemli bir yer tutan EDP "yetmez ama evet" çizgisi ile hükümetin yedeğine düşerken, diğer reformcu akımların önemli bir kısmı (ÖDP, TKP, EMEP, Halkevleri) "ona da buna da hayır" diyerek düzen muhalefetinin "Hayır" cephesinin arkasında konumlanmışlardır. Kuşkusuz bu anlayışların düzen güçleri arkasına yedeklenmeleri niyetleri ile değil, aldıkları tutumun somut durum karşısındaki sonuçlarıyla ilgilidir. Tüm bu akımların kendi tutumlarına yine kendi çizgilerine uygun yanıtlar üretebilecekleri kesindir. Ne var ki sınıflar mücadelesinde aslolan "söylem" değil "eylem"dir.

Sermaye düzeni cephesinden referandum üzerine yürütülen hummalı çalışmaların, işçi ve emekçileri "Evet-Hayır" denklemi içerisinde kutuplaştırdığı/böldüğü açık ve yadsınamaz bir gerçektir.

Emek güçlerinin ve emekten yana grupların, düzen güçlerinin propagandası altında yaşadıkları bu kutuplaşma karşısında emekçileri uyarmaları, işçi ve emekçilerin gözünü sandıkta alınacak tutuma değil, referandum sürecinin yarattığı politik ilgiden de yararlanarak talepler uğruna mücadeleye çevirme çabasına girişmeleri gerekirdi. Ne var ki bu, "12 Eylül anayasası" ile "AKP yaması"na sıkıştırılmış bir referandum oyununda sandığı göstererek yapılabilecek bir iş değildir. **Sandık karşısında alınacak tutum bir yana KESK'in yapması gereken referandum gündemi vesilesiyle "grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebi başta olmak üzere yıllardır uğruna mücadele edilen talepler doğrultusunda kamu emekçilerini fiili bir mücadeleye çekmek ve burjuva propagandanın etkisi ile yaşanan bölünmeyi bu mücadele içerisinde en aza indirmeye çalışmak olmalıydı.**

Sermayenin emekçiler üzerindeki etkisini kırmanın başka bir panzehiri bulunmamaktadır. Oysa KESK ve bağlı sendikalar, referandum süreci boyunca demokratik talepler doğrultusunda tek bir işyeri eylemi dahi yapmamış, gözünü emekçilerin demokratik hakları için fiili mücadelesine değil, sandıkta alınacak tutuma dikmiştir. Bunun toplumsal yaşamdaki pratik karşılığı ise emekçiler içerisindeki kutuplaşmaya kan taşımak, onları burjuva düzen partilerinin propagandalarının etkisine açık hale getirmek olmuştur.

Kamu emekçileri hareketinin güncel durumu

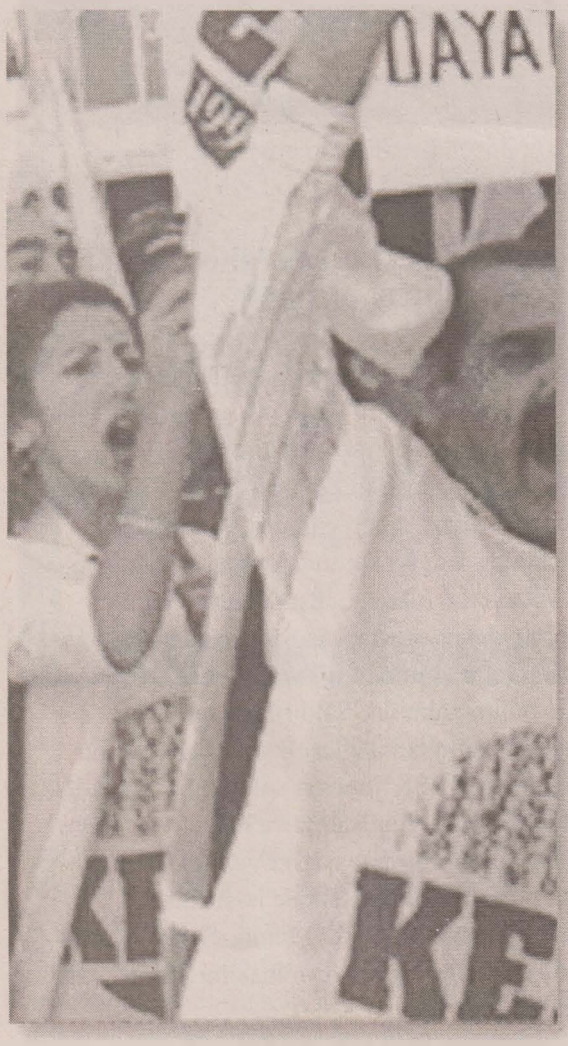
"Önderlik" sorununun katmerleştiği bu aynı dönem kamu emekçileri hareketinin kapsamlı saldırılarla yüz yüze kaldığı bir dönem olarak yaşanmıştır. Sağlıkta özelleştirme, iş güvencesinin kaldırılması, taşeronlaştırma ve sözleşmeli çalışma vb. saldırılar devam etmektedir. Bugün kamuda onbinlerce emekçi sözleşmeli ve taşeron olarak çalışmaktadır. Sağlık emekçilerinin çalışma saatleri 45 saate çıkartılmıştır. Toplu görüşmeler hiçbir somut kazanım elde edilmeden sonuçlanmış bulunmaktadır. Saldırılar kapsamlı olmasına karşın kamu emekçileri hareketi parçalı bir seyir izlemektedir. KESK'in uzun soluklu bir mücadele programı ile saldırıları göğüsleme ve hak elde etmeye dönük bir hazırlığının olmaması, bir yandan kamu emekçilerini bu saldırılar karşısında hazırlıksız bırakırken, öte yandan da gerici Memur-Sen ve Kamu-Sen'e bağlı sendikaların güç kazanmasına zemin hazırlamaktadır.

Gerici sendikaların üye sayısını artırarak güç kazanmaları onların "yetenekleri"nin değil, hareketin önderlik ihtiyacının karşılanamamasının sonucudur. Yıllardır izlenen uzlaşmacı çizgi, somut sorun ve talepler uğruna mücadeleyi örgütlemek şöyle dursun, saldırı yasalarının göğüslenememesini beraberinde getirmektedir. "Hak elde etme" kavramı kesintisiz fiili

bir mücadele ile anlam kazanmaktayken, saldırı yasaları karşısında dahi günübirlik-protestocu eylemler ile yanıt verilmektedir. Geçmişten beri klasik eylem biçimi haline getirilen kadrolara dayalı günübirlik/protestocu eylem biçimleri, yalnızca kamu emekçilerinin ana gövdesinin sendikalardan uzaklaşması ve ümitlerinin tükenmesine yol açmakla kalmamakta, aynı zamanda harekette etkin bir rol oynayan kadrolarda da bıkkınlığa yol açmaktadır. Sonuç olarak bu çizgi, yalnızca kamu emekçilerinde biriken tepkinin günübirlik eylemler içerisinde boğulmasını değil, sendikaların yönetim ve organlarının işlevsizleşmesini ve işyeri örgütlülüklerinin zayıflamasını da beraberinde getirmektedir.

Devrimci muhalefetin örgütlenmesi görevi

KESK ve bağlı sendikaların genel kurul süreçleri yaklaşıyor. Genel kurul süreçlerine Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD) ve Demokratik Emek Meclisi (DEM) arasındaki çatışmanın damga vuracağını, diğer reformcu akımların da kendilerini bu çatışmanın bir tarafı olarak konumlandıracaklarını söylemek kahinlik olmayacaktır.

Devrimci kamu emekçileri bir yandan önümüzdeki bir yılın genel kurul gündemi ile harcanmasına izin vermemek, öte yandan da genel kurul süreçlerini hakim sendikal çizginin aşılması ve fiili-meşru mücadele çizgisinin benimsenmesi yönünde değerlendirmek zorundadırlar. Bu bir yandan sendikalar ve KESK'i somut talepler ekseninde uzun vadeli bir mücadele programına yönlendirmek üzere taban basıncının örgütlenmesini, öte yandan da genel kurul süreçlerini koltuk savaşlarına hapseden anlayışlarla hesaplaşmayı zorunlu kılmaktadır.

Bugün KESK'in saldırı yasaları karşısında somut bir mücadele programı olmadığı gibi, sendikalar da bu tutumsuzluk karşısında hiçbir tepki geliştirmemektedir. Sendika merkez yönetimleri de KESK'in tutumsuzluğunu suskunlukla karşılamakta, KESK'in kapsamlı bir mücadeleye hazırlanması yönünde bir çalışma yürütmedikleri gibi kendi önlerine de somut bir eylem programı koymamaktadırlar. Bunun olağan sonucu ise bir bütün olarak kamu emekçileri hareketinin sendikal önderlikten yoksun bırakılması, sendikalarımızın kamu emekçilerinin temel talepleri karşısında çözümsüzlüğe, eylemsizliğe mahkum edilmesi olmaktadır.

KESK'in ve sendikalarımızın kapsamlı bir mücadele programının oluşturulması yönünde harekete geçirilmesi önem taşımaktadır. Bu ise öncü, ilerici, devrimci kamu emekçilerinin önünde duran görevdir. Üyesi olduğumuz sendikaların şube ve merkez yönetimlerinin harekete geçirilmesi yönünde taban basıncının örgütlenmesi çabası içerisine girilmeli, kapsamlı bir mücadele programı ihtiyacı şubeler platformu, sendika kurulları vb. organlarda tartışmaya açılmalı, KESK'in ve sendikalarımızın organlarını toplayarak bu ihtiyacı gündeme almaları yönünde çaba harcanmalıdır. Böyle bir çalışma kuşkusuz taban çalışması ile bir arada yürütülmeli, öncü-devrimci kamu emekçilerini yan yana getirecek platformlar oluşturulmalı, basın açıklamaları, imza kampanyaları vb. aracılığıyla taban basıncının örgütlenmesi sağlanmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

657 değişikliklerine, iş güvencesinin gaspına ve özelleştirme saldırısına karşı;

Süresiz grev ve direniş!

Dünya Ticaret Örgütü ile 1994 yılında imzalanan Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS) ile eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm kamu hizmetlerinin piyasaya açılması ve özelleştirilmesi öngörülüyordu. Bugüne kadar sermaye iktidarı, kamu hizmetlerinin piyasalaştırılmasında önemli adımlar attı ve bu adımlar AKP hükümeti ile birlikte hız kazandı. Parça parça gerçekleştirilen yasal düzenlemeler ile kamu hizmetleri önemli oranda özel sektör tarafından gerçekleştirilir hale getirilirken, bu amaca uygun olarak da sözleşmeli-esnek çalışma yaygınlık kazandı. Meclisteki yasalaşmayı bekleyen Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkında Kanun tasarısı, özetle, hastanelerin özerk birlik yönetimlerine devredilmesi, sağlık bakanlığının sağlık hizmeti veren bir kurum olmaktan çıkartılması, bütçeden sağlığa pay ayrılması yönündeki mevcut uygulamanın kaldırılması, bütçeden pay ayrılmaması nedeniyle oluşacak açığın sağlık hizmetlerinin fiyatlandırılması yoluyla giderilmesi ve oluşturulan birlik yönetimlerine verilen yetkiler çerçevesinde hastanelerin özelleştirilmesi amacını gütmektedir. Kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması ve hizmet kurumlarının tasfiyesi temelinde gündeme gelen "Personel Rejimi Reformu"nun adımlarından biri olarak hazırlanan ve Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşmeye açılan 657 sayılı yasaya ilişkin tasarıda ise özelleştirme hedefine uygun olarak, performans sistemine dayalı ve esnek bir çalışma yaşamının yerleştirilmesi, kamunun özele açılması çerçevesinde kamu kurumlarına dışarıdan yönetici atanmasının önünün açılması, disiplin cezalarının artırılarak işten çıkarmanın kolaylaştırılması ve çalışılan kurumun özelleştirilmesi-tasfiyesi nedeniyle açıkta kalacak kamu emekçilerinin havuza alınması vb. bulunuyor.

Saldırılara süresiz grev ve direnişle yanıt verilmelidir

Tasarının gündeme geldiği günden bugüne, KESK ve bağlı sendikalardan hiçbiri sınırlı aydınlatma çalışması dışında bir süreç ve hazırlığa sahip görünmemektedirler. Genel bir alışkanlık haline getirilen "tasarı meclise geldiğinde" ile başlayan nutuklar dahi atılmamaktadır. Ne zaman bir saldırı yasası gelse, yasanın meclise gelmesine endeksli ve grev hedefinden kopuk bir tutum geliştirilmekte ve bunun sonucu olarak da saldırı yasaları birer birer hayata geçmektedir. Geçmiş deneyimler bu türden bir mücadele anlayışı ve kadro eylemlerine dayalı eylem biçimleri ile saldırı yasalarının püskürtülemediğini göstermektedir. 4688 sayılı yasanın çıktığı

dönemlerde kamu emekçileri hareketi üzerinde tam bir hakimiyet kuran mevcut mücadele anlayışı, yasa sonrasında da devam etmiş ve neredeyse hiçbir saldırı yasası püskürtülememiştir. Hemen tüm saldırılar karşısında işyeri temelinden kopan, hak alıcı değil protestocu eylem biçimleri ile yanıt verilmiş, "grev" olarak nitelenen bir günlük iş bırakmalar da "uyarı" amaçlı olagelmiştir. Bunun doğal sonucu ise sendikaların işyerlerinden kopması kadar, üyenin de sendikadan kopması, kamu emekçilerinde "kazanım elde edilebileceğine" dair ümitlerin tüketilmesi olmuştur. Bu izlenen çizginin hazırladığı zemin üzerinde ve devlet desteği ile gerici sendikalar güç kazanmış, KESK'in kamu emekçileri içerisindeki güvenilirliği zayıflamıştır.

657 sayılı yasaya ilişkin değişiklik tasarısının yasalaşması halinde, bugün üçüncü büyük konfederasyon durumundaki KESK'in, tümüyle etkisizleştirilmesi sonucunu doğuracaktır. Yasa tasarısında, toplu görüşme mantığının bir devamı olarak ve grev hakkı tanımayan bir "toplu sözleşme hakkı" tanımlanmaktadır. Yapılan değişiklik ile toplu görüşmelerdeki son karar mercii hükümet olmaktan çıkartılmakta ve uzlaştırma kurulu karar mercii olarak tanımlanmaktadır. Grev hakkının olmaması bir yana, tasarıda ortaya konulan "toplu sözleşme", 4688 sayılı yasanın tanımladığı "toplu görüşme"den daha tehlikelidir. Toplu görüşmelerde hangi sendika tarafından imzalanırsa imzalansın, tüm kamu emekçileri uzlaşılan maddelerden yararlanabilmekte iken, toplu sözleşme mantığında ise kamu emekçileri, imzalanan sözleşmeden yararlanabilmek için toplu sözleşmeyi imzalayan sendikaya üye olmak ya da dayanışma aidatı ödemek zorunda kalacaklardır. Bunun doğal sonucu ise KESK'in üye tabanının gerici sendikalara yönelmesi olacaktır.

657 sayılı yasaya ilişkin gündeme gelen değişiklik tasarısı özünde, özelleştirme ve kamu hizmet alanlarının piyasalaştırılmasına dönük neo-liberal saldırıların bir parçasıdır. Bu açıdan da 657 değişiklik tasarısına karşı mücadele, gündemde bulunan diğer saldırı yasaları ile kopmaz bağı içerisinde ele alınmak durumundadır. Saldırı yasalarının bir yanında iş güvencesinin kaldırılması ve esnek-kuralsız çalışma yaşamının yaygınlaştırılması var ise, öte yanında da kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi hedefi bulunmaktadır. Bu saldırı yasalarının sivri ucu kamu emekçilerine yönelmekle birlikte, özü itibariyle tüm işçi ve emekçilerin kazanımlarını hedef almaktadır. 657'ye ilişkin değişiklik tasarısına karşı mücadele, meclisteki yasalaşmayı bekleyen Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na karşı mücadele ile bir arada ele alınmalı, bu anlamıyla da, bu saldırı yasalarının temel hedefleri kamu emekçilerine kavratılmalıdır. 657 değişikliklerine karşı mücadelenin, Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na karşı mücadele ile birleştirilmesi, aynı zamanda geniş bir toplumsal desteğin sağlanması anlamına da gelmektedir.

Saldırı yasalarının meclise sevk edilmesi veya meclis genel kurulunda görüşmeye açılması beklenmemelidir. Böyle bir tutum açık bir biçimde ve bilinçli olarak saldırı yasalarına kapı aralamak anlamına gelecektir. Bilinçli olarak diyoruz, çünkü böyle bir tutumun bugüne kadar gündeme gelen saldırı yasalarını püskürtmeye yetmediğini ve bugün de yetmeyeceğini konfederasyon ve sendikaların yöneticilerinin bilmedikleri düşünülemez. Bu saldırı yasalarını püskürtmenin ve mücadeleyi kazanımla sonuçlandırabilmenin tek yolu, geniş emekçi kesimlerin mücadeleye seferber edilmesidir. Bu ise grev hedefine dayalı kapsamlı bir mücadele

programının ortaya konmasını, vakit kaybetmeksizin saldırı yasaları konusunda kamu emekçilerinin aydınlatılmasını, taban örgütlenmelerine dayalı olarak emekçilerin mücadeleye hazırlanmasını gerektirmektedir. Meclisin tatile girmeyip çalışmalarına devam edecek olması, saldırı yasalarına hazırlıksız yakalanma ihtimalini güçlendirmektedir. Saldırılara karşı izlenecek mücadele programı bugünden ilan edilmeli, saldırı yasalarının meclis genel kurulunda görüşüleceği gün beklenmemelidir.

Saldırı yasalarına karşı mücadele, yalnızca saldırıların püskürtülmesine indirgenmemeli, aynı zamanda temel taleplerimizin de kazanılmasına bağlanmalıdır. Tasarılar karşısındaki mücadele, "Toplu sözleşme ve grev hakkı!", "Asgari geçim standartları ile belirlenen temel ücret!", "Sözleşmeli çalışanlara kadro verilmesi!", "Sözleşmeli-esnek-kuralsız çalışma biçimlerinin kaldırılması!", "Herkese eşit ücretsiz sağlık hizmeti!" ve benzeri talepler ile birleştirilmelidir.

Gerek hastanelerin özelleştirilmesine dönük yasa tasarısı, gerekse de 657 değişiklik tasarısı kitlelerden kopuk "militan" kadro eylemleri ile püskürtülemeyeceği gibi, böyle bir çizgi geniş emekçi kesimleri mücadelenin dışına itmekte, onların örgütlenmesi ve mücadele bilincinin gelişmesini engellemektedir. Üstelik bu tür eylem biçimleri, geniş emekçi kesimleri mücadeleye hazırlamak üzere değil, onları seyirci konumuna düşüren bir anlayışla ve hiçbir eylem programına ve grev hedefine bağlanmamış günübirlik çağrılarla yürütülmekte, emekçilerin sendikalara güvensizleşmesine ve kadroların da ümitlerinin tüketilmesine yol açmaktadır. İşyeri temeline dayanan ve sonuç alma ekseninde şekillenecek bir eylem programı ise yüzbinlerce emekçinin mücadeleye katılması, aydınlatılması ve gerici sendikaların etkisinden kurtarılmasında, saldırı yasalarının püskürtülmesi ve taleplerin elde edilmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Yapılması gereken kesintisiz bir grev ve direniş eksenine oturmuş bir mücadele takviminin vakit kaybetmeksizin ilan edilmesi, işyeri komiteleri ve taban örgütlenmeleri aracılığıyla kamu emekçilerinin mücadeleye hazırlanması ve seferber edilmesi yönünde geniş bir taban çalışmasının örgütlenmesidir.

KESK'in ve sendikalarımızın, kesintisiz bir grev ve direniş hattına çekilmesi ise bir başka sorun durumundadır. Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı karşısında bugüne kadar KESK bütünlüğü içinde hiçbir karşı koyuş örgütlenmediği gibi, 657 değişiklik tasarısı karşısında da KESK ve bağlı sendikalar su götürmez bir biçimde atalet içerisindedir. Sendikalarımızın ve KESK'in harekete geçirilmesi yönünde taban basıncının örgütlenmesi öncü kamu emekçilerinin önünde durmaktadır.

Maliye emekçilerinin "Eşit işe eşit ücret!" talebi ve BES

2005 yılında yürürlüğe giren 5345 sayılı yasa ile Maliye Bakanlığı'na bağlı gelir birimleri, Maliye Bakanlığı'nın ilgili kuruluşu olarak kurulan Gelir İdaresi Başkanlığı'na bağlanmış, lisans eğitimini tamamlamış personele kanunun yürürlük tarihinden itibaren 5 yıl içinde açılacak özel sınavlardan üçüne girme hakkı tanınarak Gelir Uzmanı olarak atanmalarına hak tanınmıştır. 178 sayılı Kanun Hükmünde Kararname kapsamında çalışan gider birimleri taşra teşkilatında ise (malmüdürlükleri ile muhakemat, muhasebe, saymanlık ve milli emlak müdürlükleri) en az iki yıllık yüksekokul mezunu olmaları kaydıyla, açılacak özel sınavlarda başarılı olanların uzman yardımcısı olarak göreve başlamaları ve yeterlilikle Muhasebe ve Milli Emlak Uzmanı olma hakkı tanınmaktaydı. 5345 sayılı yasanın öngördüğü 5 yıllık süre 2010 yılı Mayıs ayında sona ermiş ve bu süre zarfında gelir birimlerinde Gelir Uzmanı sayısı yaklaşık 15 bine yükselmiştir. Bu uzman kadrolara atananlar diğer personeller ile aynı işi yapmaya devam etmelerine karşın, diğer kadrolarda çalışan personelden yaklaşık 500 TL daha fazla ücret almaktadırlar. Gelir ve gider birimlerinde, aynı işi yapmalarına karşın 500 TL daha az ücret alan ve uzman kadrolara geçiş olanakları bulunmayan yaklaşık 40 bin personel bulunmaktadır. Bunun 25 bini gelir birimlerinde çalışmaktadır.

Büro Emekçileri Sendikası (BES) gelir idaresinde yapılan ilk özel sınav sonrasında "Eşit İşe Eşit Ücret" talebi ile çeşitli eylem ve kampanyalar örgütlemeye başlamış, 6 Nisan 2007 tarihinde yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı Ankara eylemi, bu beş yıllık zaman zarfında düzenlenen en kitlesel eylem olmuştur. Bu eylemin bir tekrarı biçimindeki 6 Haziran 2008 tarihindeki Ankara eylemine ise yalnızca 530 kişi katılmıştır. Bu dönem zarfında çeşitli basın açıklamaları, dilekçe kampanyaları vb. türden eylemler gerçekleştirilmiştir. Takip eden yıllarda 18 Mart 2009 tarihinde zayıf geçen iki saatlik iş bırakma, 14 Nisan 2009 tarihinde yarım günlük iş bırakma, 17 Kasım 2009 tarihinde Defterdarlıklar ve Vergi Dairesi Başkanlıkları önünde basın açıklamaları

gerçekleştirilmiştir. 5. Olağan Genel Kurul öncesinde gerçekleştirilen Mart eylemleri ise önceki eylem biçimlerinin bir tekrarı olmuştur. 17 Mart 2010 tarihinde Gelir İdaresi Başkanlığı ve defterdarlık/başkanlıklar önünde basın açıklamaları yapılmış, 25 Mart'ta "yarım günlük iş bırakma" kararı ile birlikte başkanlık/defterdarlık önlerinde bir kez daha basın açıklaması yapılmıştır.

"Eşit işe eşit ücret" eksenli mücadelenin temel sorunu, uzun aralıklarla kendini tekrar eden eylemler ile sürecin geçiştirilmesi ve sonuç alıcı bir eylemsel sürece yönelinmemesi olmuştur. Bunun doğal sonucu ise oluşan tepki ve dinamiklerin harcanması, çalışanlarda kazanım elde edilebileceğine dair inançların zayıflaması olmuştur.

Mart ve Haziran süreci

Gelir birimlerinde şubat ayı içerisinde gerçekleştirilen uzmanlık sınavı sonrasında yeniden bir

tepki açığa çıkmış, bu tepkilerin ürünü olarak BES Mart ayı içerisinde yarım günlük iş bırakma da içinde, çeşitli eylemler örgütlemiştir. Eylemler bakanlıkla yapılan görüşme ile son bulmuş, bir kez daha tepki eylemlerinin ötesine geçilememiştir. Bu görüşmede bakanlıktan "ücret adaletsizliğini giderme" yönünde söz alınmıştır. Kimi merkez yöneticileri Mart sonrasına ilişkin eylem programı konulmamasını "bizden sonraki yönetimi bağlayıcı karar almak istemedik" diyerek genel kurula bağlamış, genel kurulda yalnızca bir kişilik değişimle aynı yönetici kadrosu MYK'ya seçilmiş olmasına rağmen, eşit ücret eksenli bir mücadele programı ortaya konulmamıştır. Mayıs ayında yapılan son sınav ve 6009 sayılı torba kanun tasarısının gündeme gelmesi ile birlikte İstanbul şubeleri Haziran ayı içerisinde bir kez daha harekete geçerek çeşitli eylemler örgütlemişlerdir. 26-27 Haziran 2010 tarihinde yapılan Başkanlar Kurulu sonrasında BES MYK tarafından, basın açıklamaları eksenli eylem kararları alınmıştır.

Başkanlar Kurulu toplantısı

Başkanlar Kurulu (BK) toplantısı sınırlı sayıda gelen önerileri tartışmadan sona erdirilmiştir. Bu toplantıda merkez yöneticilerin "eşit ücret" mücadelesi konusunda somut öngörülere sahip olmadığı, yöneticiler arasında eylem tarzı konusunda farklılıklar olduğu açığa çıkmıştır. Toplantıda "gelen önerilerin tartıştırılması" yönündeki talep de karşılanmamış, yalnızca isteyene beşer dakikalık ek konuşma süresi tanınarak BK toplantısı normal süresinden önce bitirilmiştir. BK sonrasında alınan günübirlik eylem kararları ile "eşit ücret" mücadelesi bir kez daha soğumaya bırakılmış, uzun soluklu bir mücadele programı çıkartılması yönündeki talepler MYK bileşenlerinin anlaşamadığı gerekçesi ile Merkez Temsilciler Kurulu (MTK) toplantısına havale edilmiştir. Kimi şubelerden iletilen eylem programı taslakları ve öneriler ise "sessizlikle" geçiştirilmiştir. MYK şubelerden gelen önerileri tüm örgütte tartışmaya açmak ve eylem programı konusunda somut bir yönelime girmek, MYK bileşenlerinin anlaşmazlıklarını örgütün bütünüyle paylaşmak yerine "oportünist uzlaşma" yoluyla geleceğe ertelemeyi yolunu seçmiştir.

Ek ödeme düzenlemesi ve BES'in eylem takvimi

Erken bir zamanda kendisine gelen öneri ve eylem tasarılarını gündemine almayarak, bu önerileri şubelerin tartışmasına açmayarak sendikaya geniş bir zamanı kaybettiren MYK, MTK toplantısı öncesinde bir eylem takvimi oluşturmuş bulunmaktadır. MYK'nın bugüne kadarki tutumu göz önüne alındığında, bu eylem kararlarının idari personelin ek ödemelerinde 90 ila 230 TL arası artış öngören ek ödeme düzenlemesinin yarattığı tepki ve basıncın eylem kararlarında önemli bir rol oynadığı anlaşılmaktadır. Maliye Bakanı 1 ve 2. derecede yer alan müdür yardımcıları ile daha üst kadrolarda görev yapan idare amirlerinin ek ödemelerinde artış yaparken, diğer tüm çalışanları göz ardı etmiş ve "ücret adaletini sağlayacakları" yönündeki söylemlerini yerine getirmemiştir. MYK eylem kararlarını bir ilk tepki olarak ele almış, daha kapsamlı ve süre şartı olmaksızın grev eksenine dayalı bir mücadele programının ortaya konulmasını MTK toplantısına bırakmış bulunmaktadır. Uzun bir zaman kaybedilmiş olsa da, MYK tarafından atılan bu adım

anlamlıdır ve geliştirilmesi yönünde çaba harcanmalıdır.

Merkez Temsilciler Kurulu ve uzun soluklu bir eylem programı ihtiyacı

BES Merkez Temsilciler Kurulu 7-8 Ekim 2010 tarihlerinde gerçekleştirilecek. BES MYK, vakit kaybetmeden şubelerden gelen görüş, eylem taslağı ve önerileri MTK öncesinde tüm örgütle paylaşmalı ve tartışmaya açmalıdır. Bu tartışmalar ışığında MTK'nın uzun vadeli somut eylem programları çıkarması yönünde çaba gösterilmelidir. Maliyede "eşit ücret" sorunu, Adliye'de "havuz paraları" sorunu vb. başta olmak üzere büro emekçilerinin temel sorunları, bütçe dönemi, sağlıkta özelleştirme ve 657 değişiklikleri gibi gündemlerle birleştirerek tartışılmalı, grev eksenli uzun vadeli bir eylem programı ortaya konulmalıdır. Eylem takvimi birkaç aylık bir süreci kapsamalı, işyeri komiteleri oluşturulmalı ve etkin bir taban çalışması ile emekçiler hazırlanmalıdır. Eğer MTK kapsamlı bir mücadele programı ortaya koyamazsa, ek ödeme düzenlemesi ile maliye emekçilerinde ortaya çıkan tepkilerin kırılmasına yol açacaktır. Bilinmelidir ki bu, maliye emekçileri açısından "eşit ücret" mücadelesinde yol alabilmenin ve maliye emekçilerini bu talep ekseninde mücadeleye sevk edebilmenin son fırsatıdır. Bu fırsat doğru değerlendirilmezse, "eşit işe eşit ücret" talebi ekseninde maliye emekçilerini ilerleyen zaman içinde yeniden ayağa kaldırmak zorlaşacak, bakanlıktan alınan sözün karşılığının alınamaması sendikaya ve mücadeleye olan güvensizliği daha da derinleştirecektir.

BES üyesi bir maliye emekçisi

BES MYK tarafından hazırlanan eylem programı:

1- 29 Eylül günü; ülke genelinde tüm Maliye Bakanlığı birimlerinde Şube ve Temsilcilikleri tarafından belirlenecek olan zaman dilimlerinde, 1 saat iş bırakılarak işyerleri önünde kitlesel basın açıklamaları yapılacak.

5- 5 Ekim günü; tüm Şube ve Temsilciliklerimizce İl Defterdarları ve/veya Vergi Dairesi Başkanları ziyaret edilerek, maliye emekçilerinin talepleriyle ilgili görüşmeler gerçekleştirilecek.

6- 7 Ekim günü; ülke genelinden Ankara'ya gelecek olan Büro Emekçileri Sendikası Merkez Temsilciler Kurulu üyeleri ve Ankara'daki maliye emekçileriyle birlikte Maliye Bakanlığına gidilerek maliye emekçilerinin haklı talepleri Maliye Bakanlığı önünde yapılacak olan kitlesel basın açıklamasıyla ifade edilecek ve onbinlerce dilekçe Maliye Bakanlığına MYK tarafından oluşturulacak olan bir heyet aracılığıyla elden teslim edilecek.

7- Maliye Bakanlığınca tüm maliye emekçilerinin taleplerini karşılayacak yeni bir ek ödeme düzenlemesi yapılmaması halinde Merkez Temsilciler Kurulu tarafından belirlenecek olan program dahilinde grev hakkı, süre şartı konulmaksızın uygulamaya konulacak.

Güvencesizlik kıskacındaki eğitim emekçileri ve sendikaların tutumu!

Sermayenin saldırıları kamu alanında da kesintisiz olarak devam etmektedir. Bu saldırılardan eğitim emekçileri de payını almaktadır. Öğretmenlik mesleği ülkemizde "statüsü en düşük meslek" pozisyonuna getirilmiştir. Sermaye devleti bu durumu yayınladığı raporlarda açıkça ifade etmektedir. Yıllardır eğitim emekçilerine dayatılan yoksulluk sınırının altındaki ücretler bu durumun en açık göstergesidir. Yapılan son toplu görüşme rezaleti ve ortaya çıkan sefalet zammı var olan durumun devam edeceğinin en açık kanıtıdır.

Sermaye devleti eğitim emekçilerine saldırıyor. Zira, eğitim emekçileri fiili-meşru mücadeleden, örgütlülük bilincinden yoksunlar. Gelinen noktada sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin en ileri mevzisi olan Eğitim-Sen'in içinde bulunduğu bunalım sermaye devletinin cüretini arttırmaktadır. Bu karanlık tablo devlet güdümlü sendikalar olan Türk Eğitim-Sen ve Eğitim Bir-Sen'in uzlaşmacı yaklaşımıyla tamamlanmaktadır. Eğitim emekçilerinin sorunlarını çözmekten uzak olan sendikalar şu anda sermaye devletinin istediği yöne doğru hızla ilerlemektedir. Bu noktada devlet güdümlü sendikaların aldığı tutum anlaşılırdır. Asıl politik planda sıkıntı verici olan fiili-meşru mücadele zemininde kurulmuş olan Eğitim-Sen'in hızla uzlaşmacı politikalara yönelmesidir.

Bir devlet politikası olarak her dönemde etkin olarak kullanılan böl-parçala-yönet taktiği eğitim emekçilerine dönük olarak da sistemli bir şekilde kullanılmaktadır. Gelinen noktada eğitim emekçileri arasında çeşitli rütbe ve kademeler bulunmaktadır. Eğitim emekçileri arasındaki statü farklılaşması sermaye devleti tarafından körüklenmektedir. Baş öğretmen, uzman öğretmen, vekil öğretmen, sözleşmeli ve köleliğin katmerli olduğu ücretli öğretmenlik statüleri sermaye devletinin politikasın en açık göstergesidir.

Statü farklılaşması zaten özgüven ve mücadele ruhundan uzak olan eğitim emekçileri arasındaki rekabeti arttırmakta, dayanışma duygusunu örselemektedir. Yanlış uygulamalara karşı eğitim emekçilerinin mücadele birliğini dinamitlemektedir. Tüm bu olup bitenler karşısında Eğitim-Sen ne yapmaktadır? Yapılanlar açıktır; göstermelik davalar, ön çalışması ve hazırlığı iyi yapılmamış basın açıklamalarından ibarettir.

Daha kısa bir süre öncesine kadar sözleşmeli öğretmenler sendikalara üye olma hakkından mahrumdu. Dahası kendilerinin sendikalarda ifade bile edemiyorlardı. Şu anda sözleşmeli öğretmenler sendikalara üye olabiliyorlar.

Ortada sözleşmeli öğretmenlerin iş güvencesinden yoksun olmaları gibi temel bir sorun vardır. Eğitim emekçileri sendikaları bu konuda meşru-militan bir mücadele yürütmek bir yana, sözleşmeli öğretmenlerin katılımını sağlayacak önlemler almaktan bile kaçınmaktadırlar. Görünürde sözleşmeli öğretmenlerin üye olması önemsenmekle birlikte, sorunları söz konuşu olduğunda ise sendika yönetimleri "üç maymun" taktiğini uygulamaktadırlar. Sözleşmeli

öğretmenler sendikaların sahiplenici tutumunu yanlarında hissetmemektedirler. Eğitim emekçilerini bölmeye dönük devlet politikası, sendikalarımızda hızla kanıksanmaktadır.

Eğitim emekçileri arasında yaşanan diğer bir vahim tablo da ücretli öğretmenliktir. Onlar piramidin en alt atında yer almaktadırlar. Devletin en ağır kölece koşullarda çalıştırdığı, ekonomik ve sosyal haklardan yoksun olan ücretli öğretmenler eğitim emekçileri örgütü olan sendikaların gündeminde dahi yer almamaktadırlar.

Farklı statüde çalışmaya karşı eşit işe eşit ücret talebiyle eğitim emekçileri mücadele alanlarında yerlerini almadıkları sürece sermaye devletinin güvencesiz çalıştırma saldırısı devam edecektir. Eğitim emekçilerinin mücadele birliği, sermaye devletinin saldırılarını boşa çıkarmanın, sendikal bürokrasinin güvencesiz çalışma konusundaki duyarsızlığının kırılmasının biricik yoludur.

Sözleşmeli bir eğitim emekçisi/Kayseri

Ülkeyi saran grev dalgası...

Güney Afrikalı emekçiler izlenmesi gereken yolu gösterdi!

Güney Afrika'daki emekçiler, başta öğretmenler ve sağlık çalışanları olmak üzere bir milyondan fazla kamu emekçisi, ücret artışı ve konut yardımı talebiyle 20 gün boyunca greve gitti.

Grev tüm ülkede etkili olurken Güney Afrikalı emekçiler arasında sınıf dayanışmasını da güçlendirdi. Emekçilerin yüzde 8,6 oranındaki zam talebine karşılık hükümet yüzde 7'lik zam öneriyor.

Egemenler mahkeme yoluyla grevin "yasadığı" olduğunu ilan etmeye çalışsalar da emekçiler ne yasaları ne de yasakları dinledi. Mahkemenin karakollar ve mahkemeler gibi önemli yerlerde "yeniden işbaşı" yapılmasını emreden kararına rağmen bu çağrıya kimse uymadı.

İş güvencesinin gaspı, esnek çalışma ve istihdam uygulaması, sendikasızlaştırma, sosyal hakların tırpanlanması, düşürülen ücretler, paralı eğitim ve sağlık vb. saldırılarla karşı kalan Türkiyeli emekçilerin ise tıpkı Güney Afrikalı emekçiler gibi mücadeleyi büyütmesi, militan ve hak alıcı eylem biçimleriyle taleplerini kazanana kadar eyleme, greve, direnişe geçmesi gerekmektedir.

Yunanistan, İtalya, İngiltere, Fransa'dan sonra şimdi de Güney Afrikalı emekçiler izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Kamu Emekçileri Bülteni 37 * Fiyatı: 25 YKr * Ekim 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk No:5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92